

[Duetoff]

re en lang række af de varer, som vi også producerer, og som de så kan udkonkurrere os i, fordi de har et lavere lønniveau, må man acceptere omlægning af arbejdstid og den slags ting; vi vil så ikke få alle 325.000 mennesker i arbejde.

Vi er også nødt til at sige, at EF, Maastricht og hele udviklingen med det integrerede Europa er den dynamo, der skal til for at være med til at klare nogle af disse problemer. Der er intet alternativ i Europa til EF-systemet og EF som den institution, der modvirker et gammelt traditionelt nationalistisk og blodigt Europa. Der er vel god grund til at minde om, hvorfor EF faktisk blev startet, for det var netop i en situation, der i høj grad ligner den, vi har i Europa i dag, i al fald når vi ser Europa som en helhed.

EF blev for det første til for at sikre en økonomisk fremgang og genopbygge et daværende ødelagt Europa, for det andet for at bekæmpe en negativ nationalisme og for det tredje for at sikre nogle demokratier, der efter Anden Verdenskrig var meget svage, og dermed forebygge ekstreme holdninger. Det samme er nødvendigt i dag, for i virkeligheden ser vi i det tidligere Østeuropa nøjagtig de problemer, som vi havde i det samlede Europa efter Anden Verdenskrig. Derfor er det altså vigtigt, at det politiske samarbejde i Europa bliver udbygget, at landene ikke kun skal være med i et stort, fælles, fint frihandelsområde, som fru Annette Just taler om, men at det politiske og dermed Den Politiske Union er en realitet. Uden den vil Europa ikke kunne fungere effektivt i den kamp, der skal foregå nu, for at sørge for, at der bliver stabilitet. Fristelsen i Europa er for stor. Jeg vil bare minde om – man kan så kritisere EF for ikke at have gjort nok – at en positiv konsekvens af EF i forbindelse med Jugoslavien eksempelvis var, at Frankrig og Tyskland nok diskuterer, hvem man skal støtte, men ikke er på hver sin side. Et Europa, hvor Frankrig, Tyskland, England og Italien begynder i det gamle Østeuropa at vælge sig allierede og konkurrere med hinanden, vil være en genopliven af det Europa, man kendte i 1913, med de blodige konsekvenser det fik.

Derfor er der kun ét svar på etniske konflikter i Europa, og det er, at man fjerner de gammeldags ulogiske nationalstater og skaber det,

der kan kaldes regionernes Europa, der netop var formålet med Maastricht. Ikke et centralistisk Europa styret fra Bruxelles, men et regionernes Europa, hvor de mennesker, der vittelig har kulturel, erhvervmæssig og miljømæssig enighed, står sammen, i stedet for at man har nogle kunstige barrierer, der gør, at alle begynder at slås med alle.

Det var dét, bl.a. Fremskridtspartiet den 2. juni var med til at spænde ben for. Jeg kan se, at fru Annette Just nikker sejrstolt, men jeg er ikke sikker på, at fru Annette Just glæder sig så meget, den dag man igen skal til at sende danske tropper rundt omkring i Europa for at forsøge at forhindre alle følgevirkningerne af fru Annette Justs politik.

Jeg indledte med at sige, at der ikke er nogen direkte trussel mod Danmark nu. Det er der ikke, men jeg er dog alligevel betænkelig ved en vurdering, som en svensk sikkerhedspolitisk rådgiver for statsminister Bildt kom med i Danmark forleden dag, nemlig, at sker der alvorlige ting i Rusland, et kup f.eks., bliver det pludselig den nordlige del af Europa, der bliver den centrale trusselsflade, hvor man tidligere i Centraleuropa var i fokus. Det skyldes selvfølgelig bl.a., at Sortehavet er blevet et vanskeligt område for Rusland, men jo også, at der nu ligger Polen, Tjekkoslovakiet, Ungarn, Hviderusland og Ukraine imellem f.eks. Tyskland og Moskva, mens grænserne til Finland, Sverige og Norge stadig væk er den direkte vej ind, plus havnene i Østersøområdet.

Disse forhold gør, at vi nok, inden vi begynder at lægge for meget om i det danske forsvarsbudget, skal overveje grundigt, hvad det egentlig er, der sker. Og man skal i alt fald erkende, at der kan blive problemer fremover.

Alt i alt mener vi altså, at Danmark skal erkende et medansvar for udviklingen, at EF-integrationen er forudsætningen for sikkerheden i Europa, at NATO er fundamentet i vor militære sikkerhed, men at der i stigende omfang kan opstå situationer, hvor Europa må klare en sikkerhedsrisiko selv – en risiko, som amerikanerne naturligt ikke føler sig involveret i, fordi det ikke er i deres nærområde, at begivenhederne foregår – at vi aktivt både fra EF's og fra Danmarks side skal støtte FN's rolle i verden, at vi skal erkende, at Europas sikkerhed også afgøres uden for Europa, og at indsatsen over for den sociale stabilitet i den tred-